07/06/2020

Μυστική ευχή στο Άγιον Πνεύμα – Αγ. Συμεών του νέου θεολόγου

/ Ορθόδοξες Προβολές

Κάποια μέρα που ο Άγιος Συμεών ο νέος θεολόγος προσευχόταν και με καθαρό νου επικοινωνούσε με τον Θεό, όπως αναφέρει το συναξάρι του, είδε ξαφνικά να λάμπει άπλετο φως από τους ουρανούς και να κατεβαίνει προς αυτόν. **Το φως αυτό φώτισε τα πάντα και τα μετέβαλε σε μια ολοκάθαρη ημέρα**. Καθώς ήταν και ο ίδιος τυλιγμένος από αυτό το φως, του φαινόταν σαν να εξαφανίσθηκε ολόκληρη η οικία μαζί με το δωμάτιό του, ενώ ο ίδιος είχε αρπαγεί στον αέρα, νιώθοντας σαν να μην είχε καθόλου σώμα. Κατάπληκτος από το μέγα τούτο μυστήριο κραύγαζε με μεγάλη φωνή το «Κύριε, ελέησον». Καθώς βρισκόταν μέσα σε αυτό το θείο φως, βλέπει στα ύψη του ουρανού μια ολόφωτη νεφέλη, άμορφη και ασχημάτιστη, γεμάτη από την άρρητη δόξα του Θεού. Στα δεξιά της έστεκε ο πνευματικός του πατέρας Συμεών ο Ευλαβής. Έμεινε σε αυτή την εκστατική κατάσταση για πολύ, χωρίς να αισθάνεται, καθώς βεβαίωνε αργότερα, εάν ήταν μέσα στο σώμα ή εκτός του σώματος. Όταν κάποτε εκείνο το φως σιγά – σιγά υποχώρησε, ήλθε στον εαυτό του και κατάλαβε πως βρίσκεται μέσα στο δωμάτιο...

Ο Άγιος Συμεών έχοντας εμπειρία των δώρων του Αγίου Πνεύματος έγραψε την

Μυστική Ευχή που θα διαβάσετε. Ταπεινά τη χαρακτηρίζουμε ως μια ωδή στο Άγιον Πνεύμα!

Ευχή Μυστική του Αγ. Συμεών του νέου θεολόγου

Ἐλθέ τό φῶς τό ἀληθινόν, ἐλθέ ἡ αἰώνιος ζωή,
ἐλθέ τό ἀποκεκρυμμένον μυστήριον, ἐλθέ ὁ ἀκατονόμαστος θησαυρός,
ἐλθέ τό ἀνεκφώνητον πρᾶγμα, ἐλθέ τό ἀκατανόητον πρόσωπον,
ἐλθέ ἡ ἀΐδιος ἀγαλλίασις, ἐλθέ τό ἀνέσπερον φῶς,
ἐλθέ πάντων τῶν μελλόντων σωθῆναι ἡ ἀληθινή προσδοκία,
ἐλθέ τῶν κειμένων ἡ ἔγερσις, ἐλθέ τῶν νεκρῶν ἡ ἀνάστασις,
ἐλθέ ὁ δυνατός, ὁ πάντα ἀεί ποιῶν
καί μεταποιῶν καί ἀλλοιῶν μόνῳ τῷ βούλεσθαι!
Ἐλθέ ὁ ἀόρατος καί ἀναφής πάντῃ ἀψηλάφητος,
ἐλθέ ὁ ἀεί μένων ἀμετακίνητος
καί καθ᾽ ὥραν ὅλος μετακινούμενος
καί ἐρχόμενος πρός ἡμᾶς τούς ἐν τῷ ᾅδη κειμένους,
ὁ ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν,
ἐλθέ τό περιπόθητον ὄνομα καί θρυλούμενον,
λαληθῆναι δέ παρ᾽ ἡμῶν, ὅπερ εἶς,
ἤ γνωσθῆναι, ὁποῖος ἤ ποταπός, ὅλως ἡμῖν ἀνεπίδεκτον.
Ἐλθέ ἡ αἰώνιος χαρά, ἐλθέ τό στέφος τό ἀμαράντινον,
ἐλθέ ἡ πορφύρα τοῦ μεγάλου Θεοῦ καί βασιλέως ἡμῶν,
ἐλθέ ἡ ζώνη ἡ κρυσταλλοειδής καί διάλιθος,
ἐλθέ τό ὑπόδημα τό ἀπρόσιτον,
ἐλθέ ἡ βασίλειος ἀλουργίς καί αὐτοκρατορική ὄντως δεξιά!
Ἐλθέ, ὅν ἐπόθησε καί ποθεῖ ἡ ταλαίπωρός μου ψυχή,
ἐλθέ ὁ μόνος πρός μόνον, ὅτι μόνος εἰμί, καθάπερ ὁρᾷς!
Ἐλθέ ὁ χωρίσας ἐκ πάντων
καί ποιήσας με μόνον ἐπί τῆς γῆς,
ἐλθέ ὁ γενόμενος πόθος αὐτός ἐν ἐμοί
καί ποθεῖν σε ποιήσας με, τόν ἀπρόσιτον παντελῶς!
Ἐλθέ ἡ πνοή μου καί ἡ ζωή,
ἐλθέ ἡ παραμυθία τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς,
ἐλθέ ἡ χαρά καί ἡ δόξα καί ἡ διηνεκής μου τρυφή!

Εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἔν πνεῦμα ἐγένου μετ᾽ ἐμοῦ·
ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀναλλοιώτως ὁ ἐπί πάντων Θεός,
καί αὐτός μοι τά πάντα ἐν πᾶσι γεγένησαι,
τροφή ἀνεκλάλητος καί εἰς ἅπαν ἀδάπανος,

ἀενάως ὑπερεκχεομένη τοῖς τῆς ἐμῆς ψυχῆς χείλεσι
καί ὑπερεκβλύζουσα ἐν τῇ πηγῇ τῆς καρδίας μου,
ἔνδυμα ἀπαστράπτον καί καταφλέγον τούς δαίμονας,
κάθαρσις διά ἀφθάρτων καί ἁγίων δακρύων ἐκπλύνουσά με,
ὧν ἡ σή παρουσία, πρός οὕς παραγίνῃ, χαρίζεται.
Εὐχαριστῶ σοι, τό φῶς ἀνέσπερόν μοι γεγένησαι καί ἥλιος ἄδυτος,
ποῦ κρυβῆναι μή ἔχων ὁ πληρῶν τῆς σῆς δόξης τά σύμπαντα.
Οὐδέποτε γάρ ἀπεκρύβης ἀπό τινος,
ἀλλ᾽ ἡμεῖς ἀεί κρυπτόμεθα ἀπό σοῦ,
λθεῖν πρός σέ μή βουλόμενοι.
Ποῦ γάρ καί κρυβήσῃ ὁ μηδαμοῦ ἔχων τόπον τῆς σῆς καταπαύσεως;
Ἤ διά τί, ὁ μήποτε ἀποστρεφόμενος τῶν πάντων τινά,
μήτε τινά αὐτῶν ἐντρεπόμενος;

Νῦν οὖν ἐνσκήνωσον, Δέσποτα,
ἐν ἐμοί καί κατοίκησον καί μεῖνον ἀδιαστάτως,
ἀχωρίστως μέχρι τέλους
ἐν ἐμοί τῷ δούλῳ σου, ἀγαθέ,
ἵνα κἀγώ εὑρεθῶ ἐν τῇ ἐξόδῳ μου καί μετά τήν ἔξοδον
ἐν σοί, ἀγαθέ, καί συμβασιλεύσω σοι, τῷ ἐπί πάντων Θεῷ!

Μεῖνον, Δέσποτα, καί μή ἐάσῃς με μόνον,
ἵνα ἐρχόμενοι οἱ ἐχθροί μου,
οἱ ζητοῦντες ἀεί τοῦ καταπιεῖν τήν ψυχήν μου
καί εὑρίσκοντές σε μένοντα ἐν ἐμοί, φεύξωνται παντελῶς
καί μή ἰσχύσωσι κατ᾽ ἐμοῦ,
βλέποντές σε, τόν ἰσχυρότερον πάντων,
ἔνδοθεν καθήμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς.
Ναί, Δέσποτα,
ὡς ἐμνήσθης μου, ὅτε ἐν τῷ κόσμῳ ἐτύγχανον
καί ἀγνοοῦντός μου αὐτός ἐξελέξω με
καί ἀπό τοῦ κόσμου ἐχώρισας
καί πρό προσώπου τῆς δόξης σου ἔστησας,
οὕτω καί νῦν ἔνδον ἱστάμενόν με εἰς ἀεί
καί ἀμετακίνητον ἐν τῇ ἐμοί οἰκήσει σου διαφύλαξον,
ἵνα μή βλέπων σε διηνεκῶς ὁ νεκρός ἐγώ ζῶ,
καί ἔχων σε ὁ πένης ἀεί πλουτῶ,
καί βασιλέων πάντων ἔσομαι πλουσιώτερος,
καί ἐσθίων καί πίνων σε καθ᾽ ὥραν ἐπενδυόμενος
ἐν ἀνεκλαλήτοις ᾗ καί ἔσομαι ἐντρυφῶν ἀγαθοῖς,
ὅτι σύ ὑπάρχεις πᾶν ἀγαθόν καί πᾶσα δόξα καί πᾶσα τρυφή

καί σοί πρέπει ἡ δόξα, τῇ Ἁγίᾳ καί Ὁμοουσίῳ καί Ζωοποιῷ Τριάδι,
τῇ ἐν Πατρί καί Υἱῷ καί Ἁγίῳ Πνεύματι σεβομένῃ τε καί γνωριζομένῃ
καί προσκυνουμένῃ καί λατρευομένῃ ὑπό πάντων
νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.